

ANORÈXIA, LLENGUATGE DEL COS.

Article publicat al Diari de Girona de data 07-07-1996

Els mitjans informatius quan tracten el tema basen aquest símptoma en problemes relacionats amb el "*culte al cos*", és a dir, conseqüència de dietes extremes, d'estètica corporal; presenten varies anorèxiques i fan les preguntes de rigor, sempre sota l'òptica de l'aprimament extrem. Això està contribuint a la desinformació recolzada, de vegades, per especialistes de la medicina. Basar-se únicament en la imatge que projecten no és centrar el problema.

Sàpiguen que hi ha símptomes tant preocupants com aquest però que passen desapercebuts fora de les consultes, degut a que es manifesten en forma d'idees obsessives, d'angoixa..., no tan evidents com un cos esquelètic, i que estan patint persones del nostre entorn. Per a ser fidels a la clínica i ajudar a qui calgui, no podem limitar-nos a pensar en el cos com a organisme biològic, com a carn i ossos exclusivament. Tothom, fins i tot els invidents, tenen una idea de cos, seguim més o menys, és cert, patrons estètics dictats per les modes; però, igualment sabem on és el límit més enllà del qual la vida està en perill. Qualsevol noia sap quin és el punt exacte de la seva silueta, a partir del qual és i es sent atractiva. És absurd pensar que s'aprimen per estar més maques. Cal que ampliem la idea del cos i entendre que de vegades ens parla, vol manifestar un missatge.

No és menys cert que certes addicions tiranitzen el cos, drogues, alcohol..., àlgies sense base orgànica, somatitzacions. És a dir, quelcom en nosaltres ens invita a patir i ni els consells, ni les bones paraules ens fan canviar certs hàbits perniciosos. Quina és la raó de pes per a castigar el cos d'aquesta manera?. Què hi ha rera d'aquest desig de maltractar-nos?. Diem que hi ha un cos que gaudeix la malaltia i al que anomenem "*cos real*"

i que ho fa per qualsevol motiu difícil d'esbrinar. Aquest és un cos anorèxic, *el quid* de la qüestió.

Hi ha un altre cos que direm "*cos imaginari*", pura façana externa, el qual ens *porta de bòlit* : fem esport, l'arrodonim menjant com sibarites, busquem perllongacions del mateix conduint un cotxe luxós, amb una bona companyia, amb roba de marca o amb una segona residència. Aquest és el cos del que tant es parla quan es tracta l'anorèxia: el cos com a imatge anatòmica. Com que el veiem tan prim, alguns pensen que la persona que el porta té un problema de distorsió, de deformació de la imatge corporal, ja que se'n surt del canon. Si les coses fossin tan fàcils es podria corregir amb ulleres.

Però hem de fer referència al "*cos simbòlic*", el cos que parla, que no és el cos de carn i ossos, sinó el que s'expressa amb la mirada, el rostre que gesticula, que vol manifestar-nos quelcom, que crida l'atenció i de manera anormal, atípica, alarmant. Aquest també és el cos de l'anorèxica. Un cos que anul·la les corbes com a reclam sexual, un cos sense menstruació; cos que posa en guàrdia la família, que la reactiva, perquè d'això es tracta, de cridar l'atenció, de despertar, de posar-la a treballar al voltant seu.

Fer-ne cas exclusiu del cos imatge és caure en l'errada, en la trampa que ens prepara l'anorèxica, com a bona històrica (no despectivament) sempre atenta en espera que la invitem a menjar per a negar-se insistint en el seu aprimament: L'anorèxia és "un hueso duro de roer". La histèria s'adapta a la moda i despista amb el cos, és cridanera, espectacular. Al ser una estructura, una manera d'emmalaltir, es dona tant en mascles com en femelles.

És del "*cos simbòlic*" i el seu missatge que hem d'estar vigilants i a partir d'aquí esbrinar el perquè gaudir d'un "*cos real*" tan prim. Del "*cos imaginari*" i de la recuperació de pes que s'encarregui la medicina, ja que està la vida en joc. Dels altres dos, el que ha elegit aquesta manera de patir i el que vol fer una denúncia, ens encarreguem aquells que defensem la paraula com a mitjà de guariment i us oferim a vosaltres anorèxics la possibilitat d'interpretar el vostre jeroglífic.